

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

Titulus XXIV. Arbor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

TITULUS XXIV. ARBOR.

JLLustrum rerum eventus sæpe sub arboribus facti. Gen. 18. 8. Abraham, liberali hospitio, & conviviò, Angelos excipiens, itabat juxta eos sub arbore. Judic. 4. 5. Debora, quò tempore Israhel judicabat, *sedebat sub palma, qua nomine illius vocabatur.* Judic. 6. 11. Angelus, qui Gedeonem in Judicem inauguravit, *venit, & sedis sub queru, qua erat in Ephra. 1. Reg. 14. 2. Saul morabatur in extrema parte Gabaa sub malogranato.* 3. Reg. 4. 25. *Habitabâsque Juda, & Israhel, absque timore ullò unusquisque sub vite sua, & sub ficu sua.* 3. Reg. 19. 4. Elias fugiens Jezabelem, & in desertum se abdens, sedebat subter unam juniperum, & in umbra illius dormiebat, ibique angelicò & colloquio, & conviviò, fruebatur. Jonas 4. 6. de Ninive regressus, sub hedera, quam illi Dominus præparaverat, requiescens, lætabatur lætitiâ magnâ. Cant. 8. 5. cœlestis sponsa à Domino sponso sub arbore malo ad meliorem vitam suscitatur. Jo. 1. 48. Nathanael, cum esset sub ficu, à Christo Domino videtur, statim ipsum visurus, & cogniturus. Mendoza in 1. Reg. 14.

In Paradiso arbores diversi generis erant contra varios defectus. Ut, si homo congruò tempore de uno comederet, nunquam amplius

esuriret; congruò tempore de aliò, nunquam amplius finiret; si verò de aliò, nunquam lassaretur. Ad ultimum, si de ligno vitæ uteretur, non amplius senesceret, non infirmaretur, nunquam moreretur. S. Anselmus Elucidat.

Arbor vitæ, juxta Perer. & Franc. Valesium sacræ Philosophiæ c. 6. vitam fecisset longævam, non tamen immortalem; ut multi putant. 2. Valentem, & robustam. 3. Lætam, & hilarem; prorogasset ad aliquot annorum millia. Ex hac arbore sinnerunt Poëtæ suum nectar, & Ambrosiam, qui Deos faciant immortales, juvenes semper, lætos, & beatos. Probabiliter Theodoret. Procop. Isidorus Pelus. & Gemmadius, putant arborem scientiæ boni, & mali, fuisse ficum. Nam statim ab ejus esu nudum se videns Adam, ex foliis ficus vestem sibi confuit, ut dicitur c. 3. v. 7. à proxima felicitate arbore. Corn. à Lap. in Gen. 2. v. 8.

Lignum vitæ hanc naturaliter virtutem habebat, ut qui ex ejus fructu comederet, perpetuâ soliditate, & beatâ immortalitate, vestiretur; nullâ, vel infirmitate, vel anxietate, vel senii lassitudine, fatigandus. Hugo Card. in Gen. c. 2.

Certe, sine controversiâ, arbor illa erat ficus, de qua præceptum acceperant. B. Theodoret. q. 28.

TITULUS XXV. ASCENSIO CHRISTI.

§. I.

Figura.

Cum duabus curvis regredior. Genesis 32. 10.

Sicut aquila provocans ad volandum pullos suos. Deut. 32. 11. Ascendit potenter propter inflammationem, ut scilicet cœlestis patriæ, & gloriæ fides, & spes & desiderium firmitus eis imprimeretur, & ut desiderium, veniendi ad eum, excitaretur in illis. S. Bernard. Sen. tomo 3. f. 1. de Asc. Dom. Apparitiones Christi post resurrectionem, & locutiones de regno Dei Act. 1. 3. erant velut volatus, quos coram Discipulis faciebat; ut sic corda eorum in cœlum erigeret. Diez tit. Ascensio Dom.

Hec est præda David. 1. Reg. 30. 20. Itâ milites ejus clamabant, cum, victis Amalecitis, opimis spoliis victor onustus à bello reverteretur. Redeunt hodie potentissimo Duci, tot amoris sui captivos & spolia tam opima, referenti, quantâ cum lætitiâ cœlestem militiam applausisse putamus? quoties repetebant: hæc

Polyant. Sacr. Tom. 1.

est præda David. Id. conc. 2. in Asc. Dom. Viderunt cœlites cuncti speciosum vulneribus Christum, spolia castris tyrannicis reportata; & admirantes fulgentiâ divinæ virtutis vexilla, talibus conerepant hymnis, deducuntque lætantes: *quis est iste Rex gloria?* S. Aug. de temp. f. 5. in festo, Asc.

Rex quoque (David) transgrediebatur torrentem Cedron, & cunctus populus incedebat contra viam, que respicit ad astrictum. 2. Reg. 15. 23. Cur David fugiens Absalonem, in montem olivarum, tanquam ad asylum, confugit? Respondet Cyrill. Jerof. cat. 2. Cum Absalon adversus illum armacepit, quamvis multæ illi viæ ad fugam paterent, per montes tamen olivarum fugere maluit; firmâ invocans mente Liberatorem illum, qui isthinc cœlos ascensurus erat. Did. de Castillo Illat. 176.

Nubecula parva ascendebat de mari, & facta est pluvia grandis. 3. Reg. 18. 44. 45. Postquam Humanitas Christi ascendit in cœlum, in Pentecoste facta est pluvia gratiarum de Rampelgis, Ascensio Christi.

R 2

Este